

CHAMTIVOST

BERG

KNIHA ZLIN

KAPITOLA 40

Úterý 12. února

Teď v zimě mohlo toto místo při troše fantazie připomínat obraz z pohádky. Stromy na okraji se prohýbaly pod vrstvou bílého sněhu a v ostrém zimním slunci se třpytily jako v reklamě na šťastnou dovolenou.

Úhledně zastřižené keře se změnily ve sněhové koule a sluneční paprsky, odrážející se ve sněhových krystalcích, vystřelovaly do stran a oslepovaly nepozorné oči, které nestihly včas uhnout.

Danenberg stál na čerstvě shrabaném chodníku nedaleko špičky trojúhelníka, který se před ním rozšiřoval a končil u kamenné zdi Malé pevnosti.

Vše bylo zasypáno vlídně vypadajícím, lehce zvlněným sněhem, z něhož vystupovaly vysoký kříž a za ním Davidova hvězda.

Bílý koberec zakrývající tisícovky lidských ostatků, které tu zůstaly jako symboly bolesti a utrpení.

Jako vzpomínka na nacistickou továrnu na smrt. Na koncentrační tábor v Terezíně.

Danenberg za sebou zaslechl blížící se křupání sněhu pod podrážkami.

„Doufáš, že je najdeš?“ zaznělo pár kroků za jeho zády.

Hlas, který zaslechl, ho překvapil. Narovnal hlavu schoulenou do zdviženého límce kabátu a otočil se jeho směrem.

„Ty?“ zeptal se.

Ředitel Mossadu přikývl a s rukou nataženou k pozdravu k němu přistoupil. Danenberg přijal ruku i krátké přátelské objetí.

Čekal Šloma Rozena, který mu brzy ráno poslal po spojnici zprávu, aby přijel do Terezína. Nepřekvapilo ho to, protože se zde v dávné i blízké minulosti už několikrát sešli.

Rozenovi i Danenbergovi prarodiče a další příbuzní v Terezíně zahynuli. Svůj hrob tu ale neměli. Oba předpokládali, že jejich ostatky jsou v některém ze zdejších hromadných hrobů anebo že jejich popel skončil v řece Ohři.

Danenberg si ředitele krátce prohlédl. Všiml si pohublé postavy i unaveného obličeje. Také vlasy byly šedivější, než když ho viděl naposledy. Inteligentní a pronikavé oči ale byly pořád stejné.

Pan T. P.

Ramsad.

Jeho předkové pocházeli z Turecka a Srbska, on sám se ale narodil v Tel Avivu, kde na univerzitě vystudoval politologii a historii. Většinu života strávil v Mossadu a platil za vyhlášeného odborníka na moderní výzvědné technologie.

Danenberg ho osobně zažil v bojové akci, přesto ho považoval v první řadě za technokrata, i když hodného respektu.

Ředitel vyndal z kapsy hrst drobných kamenů. Odsypal část z jedné dlaně do druhé a podal ji Danenbergovi. Odešel stranou a své kameny položil na jeden z náhrobků.

Danenberg si prohlédl obsah své dlaně, rozhlédl se kolem a pak vykročil za ním.

Pár okamžiků ještě postáli, pak se otočili a zamířili pryč. Danenberg postřehl dva agenty, kteří je z odstupu pozorovali. Někde museli být minimálně čtyři další.

„Nechceš se jít ohřát do auta? Večer jsi byl určitě ještě v teple,“ navrhl Danenberg.

Ramsad se pousmál.

„Žádné velké teplo teď doma není, ale v porovnání s tímhle ano. Kousek se svezeme a pak se raději projdeme. Nemám naše auto a Američani jsou přátelé, kteří rádi naslouchají.“

Na monitoru Bornova laptopu naskočily díky *Skypu* tváře Claudine Moncoeurové a Madeleine Julienové. První byla v Paříži, druhá v Bosně.

Ještě před nimi se Born snažil spojit s Karimem, ale ten měl od neděle vypnutý telefon, na e-maily nereagoval a na *Skypu* také nebyl.

„Před chvílí jsem telefonoval s mluvčím haagského tribunálu. Tvrdí, že oznámení o válečných zločincích dostali, ale pozdě,“ oznámil jim bez zbytečných řečí Born.

Obě novinářky se zatvářily překvapeně.

„Jak pozdě? Dostali všechny informace a stačilo jen pro ty hajzly zajet,“ prohlásila rezolutně Madeleine.

„To sice jo, ale oni už v té době byli mrtví,“ odpověděl Jan.

„To si děláš legraci?!“ zareagovaly obě naráz.

Z výrazu Bornovy tváře ale pochopily, že legrace byla to poslední, na co myslel.

„Co z toho pro nás vyplývá?“ zeptala se Claudine.

„Že Karim, Jovana a celá ta partička možná Janovi lhali,“ odpověděla Madeleine.

„A co když někdo lhal jim?“ řekl Born.

Metaxasová dokončila obhlídku Denera a obrátila oči v sloup. Detektiv měl rudé oči, pomačkané tričko s flekem na prsou a rozčuchané vlasy, které nutně potřebovaly šampon.

„Ty jsi měl v noci službu?“

Ironie Metaxasové se nedala přeslechnout.

Derner se provinile ušklíbl.

„Byl jsem na návštěvě.“

„Jak je možný, že tohle zhuntovaný tělo udrží krok s nějakou mladou holkou?“

Derner se marně snažil prsty učesat vlasy.

„Tahle paní už je v letech,“ pronesl.

„I ta na tebe bude brzy mladá, jestli se nevzpamatuješ. Ale co se namáhám, stejně je to marný. Tak co máš?“

„Špatná zpráva je, že hlavu, tedy Popoviće, a zastřeleného Simiće už nevyšetřujeme. Převzal to ÚOOZ.“

ÚOOZ – Útvar pro odhalování organizovaného zločinu. Metaxasová ho nesnášela stejně jako všechny jiné zvláštní a specializované útvary. Považovala je za maskulinní a machistické sebranky, jejichž pracovníci jen pouhou shodou okolností nebyli zločinci, proti nimž bojovali.

Při každém setkání s někým od nich si říkala, že by nebylo od věci o nich napsat sociologicko-psychologickou studii.

Proč policajti bojující proti extremistům často sami vypadají jako holohlavý pravičácký rváči? Proč se dá policajt z protidrogového tak snadno splést s fetišákem, který právě vstal ze zavšivený matrace a klepe se na dávku?

Znovu se podívala na Denera, skepticky ho sjela pohledem a přemýšlela přitom, jaké místo by měl ve studii on.

„A co je ta dobrá zpráva?“ zeptala se.

„Máme si vzít dovolenou.“

Metaxasové se v očích objevily nedůvěra a zmatek.

„Co je na té zprávě dobrého?! Nemám ráda dovolenou. To přece víš! Nevím, co mám ve volnu dělat,“ prohlásila rezolutně.

Pak s úsměvem naklonila hlavu a mrkla na Denera.

„A ty nějakou dovolenou taky nepřežiješ. Leda by tě izolovali.“

„Je to rozkaz.“

Metaxasová si zakryla hlavu ručníkem, sklonila ji až k řídkům a vypadalo to, že přemýšlí.

Derner se vedle ní po chvílce začal nervózně ošívát. Měl pevnou a svalnatou postavu, aniž kdy vlezl do posilovny. Dokonce je nesnášel. Hlavně zatuchlý vzduch v nich. Připomínalo mu to nevětrané nemocniční pokoje, ve kterých vždycky trpěl jako klaustrofobik.

„Hele, já tu už nevydržím. Co budeme dělat?“

Metaxasová si ručníkem přejela mokré vlasy a krk.

„No co? Když dovolenou, tak dovolenou.“

Poprvé od jeho příchodu se na Denera podívala vlídně. Dokonce ho poplácala po tváři, až leknutím ucukl.

„Neboj se šefový,“ zahlaholila. „Ona tě nedá. Nedopustí, aby tě nějaká potvora dohnala k infarktu.“

Slezla z rotopedu a culila se. Vyjevený policista si nechal přitáhnout obličej k jejímu.

„Teď si vyplníš dovolenku, pak zajedeš domů, oholíš se, osprchuješ, navoníš a já tě po obědě vyzvednu.“

„Vyzvedneš? Tak budeme mít dovolenou, nebo ne?“

Derner ničemu nerozuměl a čím dál víc byl přesvědčený, že je Metaxasová cvok. Přesněji: větší cvok, než si doposud myslel.

„To si piš, že jo. A uděláme si ji pěkně spolu.“

Dernerovi se v očích objevila čirá hrůza.

„No počkej, to snad...“

„Už dávno si říkám, že bychom se měli víc poznat.“

Ramsad, Daniel Danenberg a jeden z osobních strážců nasedli do vozidla Jeep Cherokee, které na ně čekalo s řidičem na parkovišti nedaleko hřbitova. Počkali, až se před nimi rozjelo stejné auto se zbylými bodyguardy, a vyrazili za ním.

Po krátké jízdě přešli most přes Ohři, odbočili doprava a zase vystoupili. Se čtyřmi strážci se zvolna vydali podél levého břehu.

Oba muži se choulili do kabátů a obličejů měli ztuhlé mrazem. Kráčeli po zmrzlé cestě a opatrně našlapovali v čerstvém, ještě neuklizeném sněhu. Nemluvili, přesto jim od úst stoupala oblaka páry.

První prolomil mlčení ředitel.

„Dobrá práce, Danieli. Aluniho a Husajna máme pod dohledem.“

„Štěstí v neštěstí,“ zabručel Danenberg.

T. P. se na Danenberga tázavě podíval, pak to ale nechal být. Znal Danenbergův život do nejmenších podrobností. Vě-

děl, že je trochu podivín a samorost. Měl ale respekt k jeho schopnostem a dlouhému seznamu úspěšných akcí.

„Narážíš na Ionescovo setkání na ulici?“ zeptal se *ramsad*. Danenberg přikývl.

„Profesionální akce a naše selhání,“ utrousil.

„Co jeho ochranka?“

„Východoevropské typy. Nejspíš Rusové.“

Ředitel pokýval hlavou.

„Jak to probíhalo v tom průchodu?“ zeptal se Danenberga, i když jeho zprávu četl okamžitě, jakmile dorazila do Tel Avivu.

„Když jsem se konečně dostal z Nerudovy ulice do průchodu, nikdo tam už nebyl. Muzeum a hospoda ve vnitrobloku byly zavřené, a tak jsem pokračoval dál mezi domy, až jsem se ocitl před vchodem do hotelu v ulici Tržiště. A tady na dohled kamer americké ambasády,“ popsal Danenberg.

„A naši spojenci nám nečekaně rychle a ochotně poslali záběry z nich,“ navázal ředitel.

Pak sáhl do náprsní kapsy kabátu, vyndal z něj fotografii a podal ji Danenbergovi.

Ten si ji od něj vzal a pozorně si ji prohlédl.

„Myslím, že ho neznám.“

„Anton Rittig.“

„To on byl v Nerudově ulici?“

T. P. přikývl. Popošel k Danenbergovi, chytil ho za loket a společně pokračovali.

„Plán Rittigovy schůzky s Ionescem byl jednoduchý. Za pomoci osobních strážců k němu přistoupil, něco mu předal, nebo si od něj naopak něco převzal, a pak s ním kráčel v sevření strážců až k tomu průchodu. Po celou dobu si dával velmi záležet, aby si co nejméně zakrýval tvář kvůli kamerám a pro případ, že by je někdo sledoval. Když ale Rittig nakonec odbočil do průchodu mezi domy, ulevilo se mu a uvolnil se. A tak když prošel úzkou uličkou až do ulice Tržiště, krásně

nám nastavil svoji odulou tvář. Hned ji sice schoval a vstoupil do hotelu, ale nám to stačilo.“

Nad hlavami jim přeletěla hladová volavka. Snesla se nad říční hladinu a ze sotva metrové výšky slídila po neopatrné rybě.

Ramsad ji chvíli pozoroval a pak pokračoval.

„Rittig vlastní firmu A.P. Consulting. Oficiálně to je poradenská firma, ale není pochyb o tom, že její jedinou činností je nelegální obchod se zbraněmi... A ještě jedna důležitá informace: Rittig žije v Rusku, i když jeho firma má sídlo v Nizozemsku.“

„Takže dělá pro Rusy...“

„Určitě. Věříme, že ani ta jeho firma není ve skutečnosti jeho.“

„Proč ale zorganizoval tuhle riskantní schůzku na ulici? Proč to jednoduše nevyřešil Konstantinov?“

Ředitel pokrčil rameny.

„Konstantinov je styčný důstojník. Zajišťuje jenom komunikaci s někým na centrále ruské rozvědky. Někde pro něj někdo přebírá informace od Ionesca a on je pak posílá dál. Podle mě jim k tomu slouží ten bordel Ve Smečkách. Nebo taxíky. Nikdy jsme na odposlechu nezaznamenali, že by si je Ionesco telefonicky objednával. Vždycky na něj nějaký čekal.“

„Že by byl Konstantinov jen ten, kdo předává informace dál, se mi nezdá.“

„Mají to tak nejspíš rozdělené. Alespoň u této zakázky. A Ionesco komunikuje se zákazníky. Za ta léta má slušné kontakty. Zjišťuje požadavky, nabízí zboží, dojednává předběžné ceny.“

„Je to grázl, který se živí zabíjením, ale ruce si nikdy neušpiní. A navíc to není žádný velký hráč,“ dodal Danenberg.

Ředitel přikývl.

„Souhlasím. Granáty, výbušniny, samopaly a munice pro Hizballáh nebo al-Káidu – to ano. Dokonce i rakety. Ale aby uměl obstarat chemické nebo dokonce biologické zbraně? To

ne. A Konstantinov taky ne. Toho odhaduju na komponenty pro íránské jaderné bomby.“

Nad řekou se kolem nich proti proudu vracela volavka a z druhého břehu na ni zuřivě štěkal pes.

Na cestě se objevila postava běžce a blížila se k nim. Pletená čepice, šála kolem obličeje.

Danenberg ucítil, jak k němu a řediteli okamžitě zezadu přistoupili dva strážci. Zbylí dva před nimi se zastavili, aby je skupina došla.

Rekreační atlet asi dvacet metrů před nimi zvedl hlavu.

Strážci uzavřeli Danenberga a *ramsada* mezi sebou do půloblouku ve tvaru písmene C, otevřeného směrem k řece. Lehce, nenápadně, ale pevně.

Běžce už od nich dělilo jen deset metrů, když se na skupinu podíval o něco déle, než bylo třeba. Podklouzl a ztratil dosavadní pravidelný rytmus. Zavrával a máchl rukama ve vzduchu.

Sportovní boty se rozjely po zledovatěném podkladu, pravá se zarazila o starý shrabaný sníh, levá pokračovala ještě chvíli, než ji zastavil štěrk na pevném podkladu. Guma podrážek se zasekla, tělo ale pokračovalo s rukama před sebou dál.

Čtyři páry očí se zabodly do mužových dlaní.

Chvilkové vyhodnocení.

Byly prázdné.

Dva páry rukou vyrazily vpřed proti tělu. Hrudník i ruce běžce se uprostřed pohybu zarazily. Hlava pokračovala o zlomek vteřiny déle, až přistála do nastavené dlaně. Nohy bezvládně následovaly zbytek těla, které už ze dvou stran svírala jako airbagy dvě jiná těla.

Neuběhly ani tři vteřiny. Sevření těla povolilo a písmeno C pokračovalo dopředu.

Muž ještě krátce zavrával.

„Promiňte, děkuju,“ zablábolil zmateně za skupinkou, z níž už viděl jen záda.

Písmeno C se zase roztáhlo.

„Jedno se těm parchantům musí nechat – snaží se. Dokonce to doteď opravdu dělali dobře,“ pokračoval ředitel, jako by se nic nestalo. „Posloucháme jejich telefony, sledujeme jejich elektronickou poštu, ale oni si dávají sakra pozor, aby je někdo spolu nespojoval. Někdy se chovají, jako kdyby jim někdo přikázal dodržovat Danenbergova pravidla.“

Danenbergovi nepatrně ztuhl výraz obličeje.

Ramsad na něj mrkl a provinile se pousmál.

„Prostě zanechávat v éteru minimum stop. Mlčet, nemailovat, nesdílet, neklikat. Neříkej, že jsi tenhle název nikdy neslyšel. Říká se tak pravidlům, která učíme nové rekruty, a věř mi, že pro tuhle generaci počítačových her a *lajkování* to je jedna z nejtěžších zkoušek.“

„Každý dřív nebo později udělá chybu,“ vrátil Danenberg rozhovor k původnímu tématu.

„Přesně tak.“

Ředitel se zastavil a Danenberg ho napodobil.

„A oni ji udělali,“ dodal T. P. a opět se rozešel.

„Takže jestli se někdo snaží dodat na Blízký východ v jedné zásilce rakety, chemické nebo biologické zbraně a součástky pro jaderné bomby, je to Rittig,“ shrnul Danenberg a vydal se za svým šéfem.

Ředitel Mossadu se zamyslel a přikývl. Pomalu se zastavil, otočil k řece a zhluboka se nadechl. Danenberg udělal podvědomě totéž. V duchu se tomu hned zasmál.

„Přesněji ten, komu slouží,“ řekl ředitel.

„Rusové.“

T. P. znovu přikývl.

O ruské Službě vnější rozvědky (SVR) si nedělal iluze. Stejně jako si nedělal iluze o ruském prezidentovi, kterému rozvědka přímo podléhala.